

РЕШЕНИЕ

№ 1161

гр. София, 20.02.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 2 състав, в
публично заседание на 07.02.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Петя Кръстева, като разгледа дело номер **11628** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс.

Делото е образувано по жалба на А. И. А., гражданин на И., [дата на раждане] в [населено място], И., ЛНЧ [ЕГН], с адрес [населено място], [жк], [жилищен адрес] срещу РЕШЕНИЕ № 744 от 01.11.2012 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците (ДАБ) при МС, с което на осн. чл. 75, ал. 1, т. 2, вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, вр. чл. 9 от ЗУБ е отхвърлена молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на обжалваното решение поради допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения на чл.35 и чл.36 АПК, тъй като административният орган не подложил на задълбочен анализ всички обстоятелства от бежанската му история. Жалбоподателят поддържа, че евентуалното му връщане в И. би представлявало реална заплаха за живота и сигурността му, поради което спрямо него са налице обстоятелствата по чл.9, ал.1, т.1 ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут. Поддържа незаконосъобразност на оспорения административен акт поради неизлагане на мотиви във връзка със забраната за връщане в страната му на произход (non refoulement), където са застрашени неговата свобода и живот. Посочва, че положението в И. и в частност - в столицата Б., е критично от гледна точка на терористични заплахи и политическо насилие. Позовава се на Насоките на В. за

определяне на критерии за оценка на нуждата от международна закрила на иракски лица, търсещи закрила от 24.04.2009г. и от м.юли 2010г. Жалбоподателят претендира съдът да постанови съдебно решение, с което да отмени Решение № 744 от 01.11.2012 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при МС.

Ответникът председател на Държавна агенция за бежанците оспорва жалбата. СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Между страните не се спори, че А. И. А. е гражданин на И., [дата на раждане] в [населено място], И., етническа принадлежност - арабин, вероизповедание – мюсюлманин - сунит, неженен.

За първи път чужденецът е подал молба за закрила вх.№ 925 от 22.07.2010г., в която общо посочва, че желае да му бъде предоставен хуманитарен статут. Молбата е регистрирана съгласно чл.63, ал.2 ЗУБ на 02.08.2010г., в която молба чужденецът е посочил, че желае да му бъде предоставен и бежански статут. На проведено на 03.08.2010г. интервю жалбоподателят е посочил, че е напуснал И. през м.юни 2010г. легално със самолет за Турция, а в България е влязъл нелегално на 02.07.2010г. с цел да остане в страната. Избрал България, защото е близка до И. сигурна европейска държава и защото парите му стигнали дотук. Напуснал И., защото два пъти се опитали да го отвлечат, за да искат откуп, тъй като се знаело, че семейството му е богато.

На второ интервю на 15.09.2010г. чужденецът посочва, че на 08.03.2009г. срещу него бил извършен опит за убийство от представители на някои от милициите. Хора с кола започнали да го следят, опитали се да спрат неговия автомобил и стреляли по него. Жалбоподателят ограничил излизанията си, но на 21.06.2010г. се повторил същия сценарий със същата кола. На 26.06.2010г. напуснал И..

На интервю на 24.09.2010г. чужденецът е заявил, че живеел в [населено място], [жк]заедно с родителите си, брат си и сестра си. Не бил арестуван или осъждан в И., не е членувал в политическа партия или организация, не е имал контакти с представители на въоръжени групировки. Напуснал И. на 26.06.2010г. легално със самолет за Турция. В България влязъл нелегално на 02.07.2010г. Като повод да напусне страната си посочва два опита за убийство. Посочва, че на 08.03.2009г., към 16:30 часа отивал на гости при приятели с личната си кола. Още на излизане от вкъщи видял паркирана чужда кола, тъй като колите в квартала се познавали. Същата кола започнала да го следи, доближила до него и отвътре изстреляли два куршума в задната врата. След този случай излизал навън само по работа, не се виждал с приятели. На 21.06.2010г. излязъл в 08:30 часа. Когато стигнал до бързата магистрала, видял, че го следват две коли, едната от които същата като предишния път. Опитали се да го изпреварят и отново стреляли. След като се върнал вкъщи, излязал единствено, за да уреди пътуването си до Турция. Посочва, че баща му бил от партия БААС на средно ниво, били заможно семейство и околните им завиждали. Предполага, че нападателите са искали да го убият, или защото баща му е бил член на БААС, или защото са заможно семейство. Поддържа, че ако се върне в И., на 90 % ще бъде убит.

Постановено е решение № 153/30.03.2011г. на председателя на ДАБ е отказано

предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут. Със съдебно решение № 9573/29.06.2011г. по адм.д.№ 5060/2011г. на ВАС, III отделение, влязло в сила на 12.12.2011г., е отхвърлена молбата на чужденеца срещу решение № 153/30.03.2011г. на председателя на ДАБ.

Чужденецът е подал втора молба за регистрация в ДАБ на 21.09.2011г. Регистриран е съгласно чл.63, ал.2 ЗУБ на 07.05.2012г. На проведеното на 08.05.2012г. интервю жалбоподателят заявил, че няма нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение, а причините да напусне страната си на произход бил заявил още на предходните интервюта - поради извършени срещу него два опита за убийство. За първи път в интервюто от 08.05.2012г. чужденецът заявява, че е работил „при американците като преводач” от 22.02.2006г. до 28.02.2007г. в „Зелената зона”. Посочва, че на предходните интервюта никой не го попитал за това.

Съгласно докладна записка рег.№ УП-4421/15.05.2012г. на главен експерт М. при ДАБ до директора на РПЦ – София производството по молбата на кандидата следва да се разгледа по общия ред поради изтичане на тридневния срок за произнасяне в ускорено производство по ЗУБ.

С чужденеца е проведено интервю на 21.06.2012г., в което посочва, че е работил като „бръснар”, „строителен работник” и при американците от 22.01.2007г. до 28.01.2008г. Поддържа, че е получавал писмени заплахи в дома си докато работел за американците - да спре да работи за тях и да напусне района. След като спрял да работи за американците, отишъл да живее при чичо си в район „С. Б.”, кв.319, къща 65. Живял там от 2008г. до 2010г. О. го търсели при семейството му, а след това и при чичо му и затова напуснал И..

На интервю от 17.09.2012г. жалбоподателят поддържа, че е работил при американците от м.02.2007г. до м.02.2008г. като преводач предимно в съда в „Зелената зона”. Заявява, че за първи път бил нападат през м.февруари 2007г., сутринта на излизане за работа с личния му автомобил. Забелязал паркирана чужда кола, която започнала да го следи. Променил ежедневния си маршрут към „Зелената зона” и излязъл на магистралата. Там стреляли по него. Отбил от магистралата към съседен квартал, където имало контролно-пропускателен пункт и тогава преследвачите го оставили. Второто нападение било през 2009г., когато тръгвал на работа с колата си. След второто нападение живял извън къщата на семейството си около 4-5 месеца, след това заминал за С., след това за Русия, където работел като „преводач и на компютри”. В началото на 2010г. се върнал в И., живеел в апартамент под наем в[жк].

Изготвено е становище рег. № УП-4421/28.09.2012г. от гл.експерт В. М. за отказ за предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут.

Постановено е оспореното решение на председателя на ДАБ №744/01.11.2012 г., с което на осн. чл. 75, ал. 1, т. 2, вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, вр. чл. 9 от ЗУБ е отхвърлена молбата на жалбоподателя за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. Административният орган е приел, че по отношение на жалбоподателя не са налице условията за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, тъй като общата обстановка в И. сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на Женевската

конвенция от 1951г. Посочва се в решението, че по отношение на чужденеца не са налице „нови“ факти по смисъла на ЗУБ, тъй като изтъкнатите причини са били известни при провеждане на първото производство, не са споменати при него и следователно са преклудирани. Органът се позовава на справка вх.№ 01-4551/04.09.2012 г. на Дирекция „Международна дейност и Европейски бежански фонд“, съгласно която обстановката в И. не предполага приложение на разширенията, дадени в тълкувателно решение от 17.02.2009 г. на Съда на Европейските общности /СЕО/ по тълкуването на чл. 15, б. „в“ от директива 2004/1983 ЕО, които се преценяват във връзка с прилагане на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

При така установените факти, СЪДЪТ обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е съобщено на жалбоподателя на 16.11.2012 г. Жалбата срещу него е подадена на 30.11.2012 г. - в преклузивния 14 дневен срок по чл.87 ЗУБ, от легитимирано лице по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване съобразно чл. 145, ал.1, т.1 АПК индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

По същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

В настоящето производство и съгласно чл.168, ал.1 вр. чл.146 АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт, като прецени дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта на закона. Оспореното решение е издадено от председателя на ДАБ при МС на България като компетентен орган. Същото е мотивирано съобразно чл.59, ал.2 АПК, като при издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Страните не спорят, че кандидатът за статут по ЗУБ е подал „последваща молба“ по смисъла на пар.1, т.6 от ДР на ЗУБ - молба за предоставяне на статут в Република България, която чужденецът подава, след като има производството за предоставяне на статут в Република България, което е приключило с влязло в сила решение. Съдът не споделя доводите на административния орган, че изтъкнатите от чужденеца в хода на второто производство по ЗУБ по време на интервютата, проведени на 07.05., 21.06. и 17.09.2012г., «нови» обстоятелства са преклудирани поради проведеното предходно производство, приключило с влязъл в сила административен акт. По аргумент от разпоредбата на чл.13, ал.1, т.5 ЗУБ следва да се касае за «нови обстоятелства от съществено значение за личното положение или относно държавата по произход на чужденеца». Съдът приема, че всички, изтъкнати от чужденеца обстоятелства по време на проведените с него интервюта следва да бъдат анализирани, както с оглед личната бежанска история на чужденеца, така и с оглед обстановката в държавата му на произход, за да се прецени, дали същите не дават основание за предоставяне на статут съобразно чл.8 или чл.9 ЗУБ. В случая органът не е допуснал нарушение на процесуалните правила, конкретно на разпоредбата на чл.35 АПК, тъй като в оспореното решение са обсъдени заявените от чужденеца «нови» обстоятелства относно работата му като преводач в «Зелената зона» на [населено място]. При анализа на изложените от жалбоподателя факти административният орган правилно е отбелязал наличието на несъответствия в разказа, които разколебават

достоверността на бежанската история. Освен всички изтъкнати от административния орган на стр.3 от оспореното решение несъответствия, съдът намира е други съществени разлики относно посочените два опита за убийство. По време на интервюто от 24.09.2010г. жалбоподателят посочва, че двата опита за убийство са направени на излизане от къщата на родителите му, когато отивал на гости на приятели. Опитите за убийство били на 08.03.2009г. и на 21.06.2010г., като след втория опит се върнал вкъщи, излязал единствено, за да уреди пътуването си до Турция и на 26.06.2010г. напуснал И.. По време на интервюто на 21.06.2012г. жалбоподателят посочва, че след като напуснал работата си при американците през м.февруари 2008г.) живял при чичо си в друг район на [населено място] от 2008г. до 2010г., което предполага евентуалните опити за убийство да са извършени при напускане на къщата на чичото. На следващо място по време на интервюто от 17.09.2012г. чужденецът посочва, че опитите за убийство са извършени сутринта на излизане за работа с личния му автомобил, т.е. налице е съществено разминаване относно това, къде е отивал – при приятели или на работа. На интервюто от 17.09.2012г. посочва, че живял извън къщата на семейството си около 4-5 месеца, което е в противоречие с изтъкнатото по време на интервюто от 21.06.2010г., че е живял при вуйчо си от 2008г. до 2010г. В хода на първото производство заявява, че втория опит за убийство е от 21.06.2010г., което го е провокирало да напусне И. на 26.06.2010г. На интервюто от 17.09.2010г. е заявил, че след второто нападение (има драстично разминаване между датите на нападенията) живял извън къщата на семейството си около 4-5 месеца, след това заминал за С., след това за Русия, където работел като „преводач и на компютри“, а в началото на 2010г. се върнал в И. и живеел в апартамент под наем в[жк]. Наличието на съществени разлики в заявените от чужденеца факти относно опитите за убийство разколебават достоверността на заявената от него бежанска история. Разминаванията се толкова значителни, че навеждат на явна недостоверност на разказа на чужденеца, а на съчиняване на отделни факти по време на интервютата, които не са изтъквани преди това - налице са основни разминавания между датите на събитията, мястото на развитие на случките, дори при несъществените елементи, като напр. кандидатстването на чужденеца в Университет или работата му в Русия – веднъж е като „строителен работник“, след това като „преводач и на компютри“. Правилно при така изнесените от кандидата факти административният орган е преценил, че по отношение на него не са налице „нови обстоятелства“, свързани с личното му положение или с държавата му на произход.

Отделно от това административният орган е изследвал в цялост наличието на предпоставките по чл.8 и чл.9 ЗУБ за предоставяне на бежански и хуманитарен статут, включително въз основа на актуална справка относно обстановката в И. вх.№ 01-4551/04.09.2012г. на Дирекция „Международна дейност и Европейски бежански фонд“, което съдът намира за правилно и законосъобразно, с оглед гарантиране правото на защита на чужденеца при изследване и преценка на личната му бежанска история и актуалната обстановка в страната му на произход. Установява се от справката, че в И. остават чести нападенията срещу политически фигури, служителите на органите за сигурност

и магистрати. Значителен е броят на терористичните нападения в столицата и околностите ѝ.

Разпоредбите на чл.8 и чл.9 ЗУБ дават легална дефиниция на основанията за предоставяне на статут на бежанец: когато чужденецът 1.основателно се страхува от 2. преследване поради 3. своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост. Действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация. Съгласно чл.9, ал.1 ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като:

- 1.смъртно наказание или екзекуция;
- 2.изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание;
- 3.тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

Съдът приема, че спрямо жалбоподателя не е осъществено преследване по изброените в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ причини. От проведените интервюта става ясно, че той не е имал проблеми с официалните власти, с армията или полицията на И., твърди, че не е бил член на политическа партия или организация, на религиозна организация или въоръжена групировка. Както вече се посочи, изнесената от чужденеца „бежанска история” е неправдоподобна и недостоверна с оглед установените драстични разминавания между заявените факти. Ето защо административният орган основателно е отказал да му предостави статут на бежанец. В случая не са налице предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, т. 1-2 от ЗУБ. В интервютата и в подадената жалба, жалбоподателят не прави твърдения, че е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание, екзекуция, изтезание, нечовешко или унизително отношение в страната си на произход. Изтъкнатите разминавания относно датите и мястото на извършване на двата опита за убийство разколебават реалността и достоверността на тези събития.

Административният орган подробно е обсъдил наличието на основание за приложение на чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ съобразно тълкуването, дадено в решение на СЕО от 17.02.2009 г. по дело C-465/07 Meki E., Noor E. срещу Staatssecretaris van Justitie на член 15, буква „в” от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година. В

същото решение е прието, че :

- съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи;

- съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Съдът приема, че ситуацията в страната на произход на чужденеца **И.** не може да се определи като немеждународен въоръжен конфликт, тъй като не се характеризира с елементи, включени в определението, дадено в Допълнителния протокол към Женевските конвенции от 12 август 1949 г. относно защитата на жертвите на въоръжени конфликти с немеждународен характер, според което немеждународен вътрешен конфликт е налице, когато съществува "продължително въоръжено насилие между държавната власт и организирани въоръжени групи или между такива групи на територията на държавата". При прилагането на посочените критерии не се установяват обстоятелства, които да дават основание за предоставяне на субсидиарна международна закрила на жалбоподателя. Общите констатации за значителен брой на терористичните нападения в столицата и околностите ѝ не достигат до такава висока степен на безогледно насилие, че да изключат необходимостта от изследване на личния елемент в бежанската история на чужденеца, респ. наличието на тежки и лични заплахи срещу живота или личността му по смисъла на чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ. В случая липсват индивидуално обусловени факти, които да формират убеждение, че поради етнически, религиозни или други причини безопасността на лицето, кандидатстващо за хуманитарна закрила, е застрашена във висока степен и съществува реален риск от преследване или от тежки посегателства върху живота и личността му. Сама по себе си, ситуацията в **И.** не може да служи като причина за предоставяне на субсидиарна закрила, ако историята на чужденеца не съдържа такива данни, въз основа на които да се направи заключение, че при завръщането му би бил подложен на сериозен риск от преследване или на тежки посегателства върху живота или личността му. Като е достигнал до извод за липса на основание за приложение по

отношение на чужденеца на чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ съобразно тълкуването, дадено в решение на СЕО от 17.02.2009 г. по дело С-465/07, административният орган е приложил правилно материалния закон. Обстановката на страната на произход на чужденеца не разкрива висока степен на нарушаване на човешките права, поради което оспореното решение не е незаконосъобразно поради нарушаване на принципа non refoulement – забрана за връщане по смисъла на чл.4, ал.3 ЗУБ и чл.33, ал.1 от Женевската конвенция от 1951г.

По изложените съображения, като е отказал предоставяне на статут на бежанец по чл.8, ал.1 ЗУБ и хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ и е обсъдил по чл. 35 АПК релевантните за това факти, административният орган е постановил законосъобразно решение и не е нарушил материалния закон. Предвид изложеното, СЪДЪТ приема, че обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на материалните и процесуалните правила по издаването му, поради което подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

Така мотивиран, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ, I ОТДЕЛЕНИЕ, 2-ри състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на **А. И. А., гражданин на И.,** [дата на раждане] в [населено място], И., ЛНЧ [ЕГН], с адрес [населено място], [жк], [жилищен адрес] срещу **РЕШЕНИЕ** № 744 от 01.11.2012 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците (ДАБ) при МС, с което на осн. чл. 75, ал. 1, т. 2 , вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, вр. чл. 9 от ЗУБ е отхвърлена молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС на РБ.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: